

Środa, 23 czerwca 2021 r.

P9_TA(2021)0308

Znaczenie unijnej współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej w radzeniu sobie ze skutkami pandemii COVID-19**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 czerwca 2021 r. w sprawie znaczenia unijnej współpracy na rzecz rozwoju i pomocy humanitarnej w radzeniu sobie ze skutkami pandemii COVID-19 (2020/2118(INI))**

(2022/C 81/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenie Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) z 30 stycznia 2020 r., w którym uznano COVID-19 za stan zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym,
- uwzględniając uwagi wstępne dyrektora generalnego WHO na briefingu prasowym na temat COVID-19 11 marca 2020 r., w których uznał COVID-19 za pandemię,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) z marca 2020 r. zatytułowane „Shared responsibility, global solidarity: responding to the socioeconomic impacts of COVID-19” [Wspólna odpowiedzialność, globalna solidarność – reakcja na społeczno-gospodarcze skutki COVID-19],
- uwzględniając wspólne oświadczenie Grupy Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego z 25 marca 2020 r. dotyczące wezwania do działania w sprawie zadłużenia krajów należących do Międzynarodowego Stowarzyszenia Rozwoju oraz komunikat ministrów finansów i prezesów banków centralnych grupy G-20 z 15 kwietnia 2020 r., w którym zapowiedziano ograniczone w czasie zawieszenie płatności z tytułu obsługi zadłużenia dla najuboższych krajów występujących o udzielenie zwłoki,
- uwzględniając rezolucję 74/270 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 2 kwietnia 2020 r. w sprawie globalnej solidarności w walce z chorobą koronawirusową z 2019 r. (COVID-19),
- uwzględniając rezolucję 74/274 Zgromadzenia Ogólnego ONZ z 20 kwietnia 2020 r. w sprawie międzynarodowej współpracy w celu zapewnienia globalnego dostępu do leków, szczepionek i sprzętu medycznego do walki z COVID-19,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie światowej reakcji UE na COVID-19 (JOIN(2020)0011),
- uwzględniając międzynarodową konferencję darczyńców, zorganizowaną przez UE wraz z WHO i innymi partnerami 4 maja 2020 r., podczas której zebrano 7,4 mld EUR wstępnego kapitału, by rozpocząć globalną współpracę badawczą,
- uwzględniając wniosek Komisji z 28 maja 2020 r. dotyczący rozporządzenia Rady ustanawiającego Instrument Unii Europejskiej na rzecz Odbudowy w celu wsparcia odbudowy w następstwie pandemii COVID-19 (COM(2020)0441), w którym zaproponowano przeznaczenie do 5 mld EUR w cenach z 2018 r. na pomoc humanitarną poza Unią,
- uwzględniając konkluzje Rady z 8 czerwca 2020 r. pt. „Drużyna Europy” jako globalna reakcja na pandemię COVID-19”,
- uwzględniając propozycję zawartą w projekcie konkluzji Rady z 10 lipca 2020 r. dotyczącą przeznaczenia 5 mld EUR na pomoc humanitarną za pośrednictwem Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR – „Globalny wymiar Europy”) w ramach Next Generation EU,
- uwzględniając wniosek Rady zawarty w projekcie konkluzji z 10 lipca 2020 r. dotyczący potrzeby określenia jasnych kryteriów i warunków przydzielania nowej puli środków na rezerwę na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej,
- uwzględniając komponent Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w ramach globalnego planu działań humanitarnych w związku z COVID-19 na 2020 r. pt. „Addressing the impacts of COVID-19 in food crises, April-December 2020” [Reakcja na wpływ COVID-19 na kryzysy żywnościowe, kwiecień–grudzień 2020 r.],

Środa, 23 czerwca 2021 r.

- uwzględniając artykuł Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF) pt. „Protecting the most vulnerable children from the impact of coronavirus: An agenda for action” [Ochrona najbardziej narażonych na zagrożenia dzieci przed skutkami koronawirusa: plan działania], opublikowany 3 kwietnia 2020 r. i zaktualizowany 21 września 2020 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Światowego Programu Żywnościowego (WFP) z 29 września 2020 r. zatytułowane „WFP Global Response to COVID-19” [Globalna reakcja WFP na COVID-19],
- uwzględniając sprawozdanie Sieci Informacji o Bezpieczeństwie Żywnościowym z 20 kwietnia 2020 r. pt. „Global Report on Food Crises 2020: Joint Analysis for Better Decisions” [Sprawozdanie w sprawie kryzysów żywnościowych na świecie z 2020 r.: wspólna analiza z myślą o lepszych decyzjach],
- uwzględniając sprawozdanie Konferencji NZ ds. Handlu i Rozwoju z 19 listopada 2020 r. pt. „Impact of the COVID-19 pandemic on trade and development: transitioning to a new normal” [Wpływ pandemii COVID-19 na handel i rozwój: przejście do nowej normalności],
- uwzględniając sprawozdanie FAO, Międzynarodowego Funduszu Rozwoju Rolnictwa, UNICEF, WFP i WHO z 2020 r. pt. „The State of Food Security and Nutrition in the World 2020: Transforming food systems for affordable healthy diets” [Stan bezpieczeństwa żywnościowego i żywienia na świecie w 2020 r.: przekształcanie systemów żywnościowych z myślą o zapewnieniu przystępnych, zdrowych diet],
- uwzględniając dokument tematyczny działającej przy Komitecie ds. Światowego Bezpieczeństwa Żywnościowego (CFS) Grupy Ekspertów Wysokiego Szczebla ds. Bezpieczeństwa Żywnościowego i Wyżywienia z września 2020 r. pt. „Impacts of COVID-19 on food security and nutrition: developing effective policy responses to address the hunger and malnutrition pandemic” [Wpływ COVID-19 na bezpieczeństwo żywnościowe i żywienie: opracowanie skutecznych działań politycznych w celu rozwiązania problemu pandemii głodu i niedożywienia],
- uwzględniając rezolucję Światowego Zgromadzenia Zdrowia z 28 maja 2019 r. w sprawie wody, urządzeń sanitarnych i higieny w placówkach opieki zdrowotnej,
- uwzględniając sprawozdanie z postępu prac Rady Koordynacyjnej Programu Sojuszu Agend Narodów Zjednoczonych ds. HIV/AIDS (UNAIDS) z 23 listopada 2020 r. zatytułowane „COVID-19 and HIV: Progress Report 2020” [COVID-19 i HIV: sprawozdanie z postępu prac z 2020 r.],
- uwzględniając deklarację polityczną ONZ z posiedzenia na wysokim szczeblu z 23 września 2019 r. w sprawie powszechnego zabezpieczenia zdrowotnego zatytułowaną „Universal health coverage: Moving Together to Build a Healthier World” [Powszechne zabezpieczenie zdrowotne: wspólne dążenie do budowania zdrowszego świata],
- uwzględniając sprawozdanie WHO z 15 października 2020 r. na temat gruźlicy na świecie,
- uwzględniając zalecenia z 5 maja 2004 r. wynikające z konsultacji WHO dotyczących chorób odzwierzęcych,
- uwzględniając trzeci unijny plan działania w sprawie równości płci (GAP III) na lata 2021–2025 zatytułowany „Ambitny program na rzecz równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet w działaniach zewnętrznych UE”,
- uwzględniając dokument orientacyjny UN Women z 9 kwietnia 2020 r. pt. „The Impact of COVID-19 on Women” [Wpływ COVID-19 na kobiety],
- uwzględniając sprawozdanie Funduszu Ludnościowego ONZ (UNFPA) z 27 kwietnia 2020 r. zatytułowane „Impact of the COVID-19 Pandemic on Family Planning and Ending Gender-based Violence, Female Genital Mutilation and Child Marriage” [Wpływ pandemii COVID-19 na planowanie rodziny i położenie kresu przemocy ze względu na płeć, okaleczaniu narządów płciowych kobiet i dziecięcym małżeństwom],
- uwzględniając artykuł UNFPA z 28 kwietnia 2020 r. pt. „Millions more cases of violence, child marriage, female genital mutilation, unintended pregnancy expected due to the COVID-19 pandemic” [W związku z pandemią COVID-19 prognozuje się wzrost liczby przypadków przemocy, dziecięcych małżeństw, okaleczania narządów płciowych kobiet i nieplanowanych ciąż o kilka milionów],

Środa, 23 czerwca 2021 r.

- uwzględniając Międzynarodowe przepisy zdrowotne WHO z 2005 r.,
 - uwzględniając nowy Europejski konsensus w sprawie rozwoju z 2018 r. zatytułowany „Nasz świat, nasza godność, nasza przyszłość”,
 - uwzględniając przyjęty w 2008 r. Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej,
 - uwzględniając swoją rezolucję z 27 października 2015 r. w sprawie kryzysu spowodowanego wirusem Ebola: wnioski na przyszłość oraz sposoby wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej w krajach rozwijających się w celu zapobieżenia sytuacjom kryzysowym⁽¹⁾,
 - uwzględniając badanie prof. Sabine Oertelt-Prigione z 27 maja 2020 r. zatytułowane „The impact of sex and gender in the COVID-19 pandemic” [Znaczenie płci biologicznej i płci społeczno-kulturowej w pandemii COVID-19],
 - uwzględniając swoją rezolucję z 17 kwietnia 2020 r. w sprawie skoordynowanych działań UE na rzecz walki z pandemią COVID-19 i jej skutkami⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
 - uwzględniając opinię Komisji Kultury i Edukacji,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A9-0151/2021),
- A. mając na uwadze, że COVID-19 wywołał globalną pandemię, której skutki odczuwają wszystkie kraje na całym świecie;
- B. mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem specjalnym Konferencji Narodów Zjednoczonych do spraw Handlu i Rozwoju z 2020 r. zatytułowanym „Impact of the COVID-19 pandemic on trade and development: transitioning to a new normal” [Wpływ pandemii COVID-19 na handel i rozwój: przejście do nowej normalności] zakłócenia spowodowane COVID-19 mają poważne i nieproporcjonalne skutki dla najsłabszych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji gospodarstw domowych o niskich dochodach, migrantów, pracowników sektora nieformalnego, a często także kobiet, zwłaszcza w krajach rozwijających się, w których ludność nie jest objęta siatkami bezpieczeństwa socjalnego i jest szczególnie dotknięta gwałtownie rosnącym bezrobociem;
- C. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 pogłębia problem przemocy ze względu na płeć, dziecięcych małżeństw i istniejących nierówności, szczególnie jeśli chodzi o dostęp do usług zdrowotnych, w tym w zakresie praw i zdrowia reprodukcyjnych i seksualnych, a także cofnęła już niektóre postępy poczynione w ostatnich dziesięcioleciach w zakresie równouprawnienia płci;
- D. mając na uwadze, że na pomoc humanitarną przeznaczają się zdecydowanie zbyt mało środków, co utrudnia odpowiednią reakcję na skutki pandemii COVID-19 w krajach rozwijających się;
- E. mając na uwadze, że gospodarcze i społeczne skutki pandemii COVID-19 są najsilniej odczuwane w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że przewiduje się, iż w 2020 r. skala skrajnego ubóstwa na świecie wzrośnie po raz pierwszy od ponad 20 lat, co doprowadzi do sprzedaży majątku, zwiększenia liczby pożyczek i korzystania z oszczędności przez osoby znajdujące się w trudnej sytuacji;
- F. mając na uwadze, że krótkoterminowa pomoc humanitarna musi być połączona ze wsparciem w stawianiu czoła obecnym wyzwaniom, takim jak bezpieczeństwo, ubóstwo, pokój, demokracja i zmiana klimatu, w celu wzmocnienia długoterminowej odporności;
- G. mając na uwadze, że ryzyko zakażenia jest nieproporcjonalnie wysokie wśród milionów uchodźców na całym świecie, którzy często mieszkają w gęsto zaludnionych obozach dla uchodźców lub ośrodkach zbiorowych, gdzie liczbę samych tylko dzieci szacuje się na około 3,7 mln;
- H. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 wywiera ogromny wpływ na dostęp do praw i zdrowia reprodukcyjnych i seksualnych, w szczególności w przypadku kobiet i młodzieży, ze względu na nadanie niższego priorytetu usługom dotyczącym praw i zdrowia reprodukcyjnych i seksualnych i zakłócenia w ich świadczeniu, a także ze względu na ograniczenia w podróżowaniu i zmiany w zachowaniach związanych z poszukiwaniem opieki zdrowotnej; mając na uwadze niezaspokojone zapotrzebowanie na nowoczesne środki antykoncepcyjne u dodatkowych 49 mln kobiet z powodu COVID-19;

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 20.10.2017, s. 2.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0054.

Środa, 23 czerwca 2021 r.

- I. mając na uwadze, że zmiana klimatu, ciągła utrata różnorodności biologicznej na całym świecie i niszczenie siedlisk przyrodniczych znacznie zwiększają ryzyko rozwijania się chorób odzwierzęcych; mając na uwadze, że pandemii COVID-19 nie można w żadnym wypadku wykorzystywać jako pretekstu do opóźniania działań w ramach walki z kryzysem klimatycznym i środowiskowym; mając na uwadze pilną potrzebę zielonej, społecznej odbudowy gospodarki światowej po pandemii COVID-19;
- J. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 znacznie zaostrzyła istniejące problemy związane z zadłużeniem krajów rozwijających się, co stanowi dodatkowe zagrożenie dla ich działań ukierunkowanych na zmobilizowanie dochodów wystarczających do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, a jednocześnie poważnie ograniczyła światowe przekazy pieniężne i bezpośrednie inwestycje zagraniczne;
- K. mając na uwadze, że podczas pandemii COVID-19 presja na systemy opieki zdrowotnej oraz środki izolacji przyczyniły się do ograniczenia w jeszcze większym stopniu dostępu do usług w zakresie praw i zdrowia seksualnych i reprodukcyjnych, a także mając na uwadze, że zagraża to zdrowiu kobiet;
- L. mając na uwadze, że według UNICEF 1,6 mld dzieci i młodzieży na całym świecie ucierpiało z powodu zamknięcia szkół w szczytowym momencie w 2020 r., a wiele z nich nie ma dostępu do internetu w domu; mając na uwadze, że co najmniej 24 mln uczniów mogło porzucić naukę ze względu na pandemię COVID-19;
- M. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 zwiększa potrzeby społeczności cierpiących z powodu ekstremalnych zdarzeń pogodowych, klęsk żywiołowych i zmiany klimatu;
- N. mając na uwadze, że zakłócenia wywoływane przez pandemię COVID-19 w systemach kształcenia i szkolenia na całym świecie są prawdopodobnie bezprecedensowe we współczesnej historii – według danych UNESCO 94 % światowej populacji osób uczących się cierpi z powodu zamknięcia szkół i instytucji szkoleniowych, co może trwale wpłynąć na długoterminowe perspektywy wielu młodych ludzi, zwłaszcza dziewcząt; mając na uwadze, że zamykanie szkół w związku z pandemią pozbawiło dzieci znajdujące się w trudnej sytuacji dostępu do szkolnych posiłków i usług żywieniowych, które są niezbędne dla ich zdrowia, co spowodowało zwiększenie liczby głodujących dzieci o 36 mln w 2020 r. i zwiększa ryzyko, że padną ofiarami przemocy i nadużyć;
- O. mając na uwadze, że pandemia uwypukla niestabilność globalnych łańcuchów dostaw, zwłaszcza w sektorze żywności i zdrowia, i zwiększa podatność na zagrożenia krajów rozwijających się, które są zależne od tych łańcuchów; mając na uwadze, że pandemia stanowi okazję do rozwinięcia bardziej zrównoważonych i odpornych łańcuchów dostaw, w tym regionalnych łańcuchów wartości, oraz do pobudzenia integracji regionalnej; mając na uwadze, że nasilają się problemy braku bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienia, co stanowi skutek uboczny pandemii;
- P. mając na uwadze, że edukacja odgrywa kluczową rolę w przełamywaniu kręgu ubóstwa i zmniejszaniu nierówności; mając na uwadze, że w ramach celu zrównoważonego rozwoju nr 4 dąży się do wprowadzenia wysokiej jakości systemów edukacji sprzyjających włączeniu społecznemu i zapewniających równy dostęp oraz do promowania możliwości uczenia się przez całe życie dla wszystkich, a także mając na uwadze, że ma to zasadnicze znaczenie dla osiągania innych celów zrównoważonego rozwoju; mając na uwadze, że wkład kultury w zrównoważony rozwój jest podkreślony w kilku celach zrównoważonego rozwoju, zwłaszcza w celu nr 4;
- Q. mając na uwadze, że pandemia będzie miała katastrofalne skutki dla ludzi w krajach o niedofinansowanych systemach opieki zdrowotnej, zwłaszcza dla kobiet i dziewcząt, a także dla osób mieszkających w krajach dotkniętych konfliktami; mając na uwadze, że do 2021 r. w wyniku pandemii ponad 47 mln kobiet i dziewcząt na całym świecie znajdzie się poniżej granicy ubóstwa;
- R. mając na uwadze, że gospodarcze skutki działań podejmowanych w celu zwalczania pandemii COVID-19 w krajach rozwijających się będą zaostrzać istniejące nierówności i podatność na zagrożenia, w tym dlatego, że bardziej osłabiają infrastrukturę zdrowotną, nasilą brak bezpieczeństwa żywnościowego, pogłębią luki w wykształceniu oraz zwiększą skalę ubóstwa i wykluczenia społecznego;
- S. mając na uwadze, że w sprawozdaniu WHO-UNICEF z grudnia 2020 r. stwierdzono, iż około 1,8 mld osób jest bardziej narażonych na ryzyko zachorowania na COVID-19 i inne choroby, ponieważ korzysta z placówek opieki zdrowotnej pozbawionych podstawowych usług wodnych lub w nich pracuje;
- T. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 poważnie wpływa na rutynowe programy szczepień i inne podstawowe usługi opieki zdrowotnej, co stanowi zagrożenie dla życia pacjentów;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

- U. mając na uwadze, że według najnowszych danych UNFPA opóźnienie lub przerwanie realizacji środowiskowych programów informacyjnych i edukacji w zakresie szkodliwych praktyk na całym świecie doprowadzi, zgodnie z szacunkami, do wzrostu o 2 mln liczby przypadków okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz wzrostu o 13 mln liczby małżeństw dziecięcych w następnej dekadzie w porównaniu z danymi szacunkowymi sprzed pandemii;
- V. mając na uwadze, że wprowadzane obostrzenia mają szczególnie poważne skutki dla osób z niepełnosprawnością ruchową i intelektualną;
- W. mając na uwadze, że konieczna jest lepsza koordynacja, dzielenie się potencjałem i współpraca jako część międzynarodowych wysiłków na rzecz promowania skutecznych i odpornych powiązań między pomocą humanitarną, rozwojem i pokojem;
- X. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 powoduje nasilenie przypadków naruszania praw człowieka, stygmatyzacji i dyskryminacji nosicieli wirusa HIV, osób LGBTI i innych słabszych grup społecznych, co uwydatnia pilną potrzebę uwzględnienia w zwalczaniu COVID-19 praw człowieka i równości zgodnie z wnioskami wyciągniętymi z działań związanych z zapobieganiem HIV; mając na uwadze, że kluczowe społeczności doświadczają niekiedy odmowy dostępu do usług lub dyskryminującego egzekwowania związanych z COVID-19 ograniczeń w przemieszczaniu się;
- Y. mając na uwadze, że średnioterminowe skutki COVID-19 mogą mieć niszczycielski wpływ, ponieważ przekreślają wieloletnie korzyści rozwojowe, oraz mogą wymagać bezprecedensowej, ogólnościatywnej współpracy;
- Z. mając na uwadze, że kryzys związany z pandemią powoduje przyspieszenie transformacji cyfrowej i przejścia na korzystanie z nowych narzędzi kształcenia, takich jak kształcenie zdalne i mieszane;
- AA. mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma ponowne uznanie, iż osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju i celów porozumienia paryskiego wymaga inwestowania w rozwój społeczny i stosowania podejścia opartego na prawach, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad z Pusanu dotyczących skutecznej współpracy na rzecz rozwoju;

Podejście Drużyny Europy

1. z zadowoleniem przyjmuje globalną reakcję UE na pandemię COVID-19, świadczącą o tym, że Unia chce dawać przykład i okazywać solidarność wszystkim krajom partnerskim, w tym krajom dotkniętym konfliktami i kryzysem humanitarnym; zwraca jednak uwagę, że obecnie środki finansowe są zasadniczo przenoszone z innych linii budżetowych oraz że należy rozwiązać problem, jakim jest koncentracja wydatków na pomoc na wstępie; wnosi o aktualizację kryteriów przydziału środków w zależności od skutków pandemii w krajach partnerskich; wzywa zatem do uruchomienia znacznych nowych elastycznych środków, aby pomóc krajom rozwijającym się na całym świecie w walce z bezpośrednimi i pośrednimi skutkami pandemii COVID-19 oraz w spełnianiu ich najważniejszych potrzeb w zakresie zarządzania ochroną zdrowia i nadzoru epidemiologicznego; podkreśla, że jednym z pierwszych kroków musi być udostępnienie na całym świecie – szybko, sprawiedliwie i po przystępnych cenach – bezpiecznych szczepionek, leków, sprzętu, terapii i diagnostyki; podkreśla, że ważne jest również, aby w pierwszej kolejności możliwość zaszczepienia otrzymali pracownicy służby zdrowia i pracownicy socjalni, a następnie nauczyciele i pozostali pracownicy o krytycznym znaczeniu oraz osoby, które są najbardziej narażone na powikłania po COVID-19; wzywa darczyńców do niezwłocznego zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej w celu osiągnięcia poziomów, do których zobowiązano się już w przeszłości, ale których nie udało się zrealizować;

2. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje program COVAX, światowy instrument zapewniający sprawiedliwy i powszechny dostęp do szczepionek przeciwko COVID-19, a także silne wsparcie ze strony Drużyny Europy, która jest największym darczyńcą i przeznaczyła dotychczas na tę inicjatywę ponad 850 mln EUR, przy czym UE i państwa trzecie zapowiedziały już przekazanie nadwyżek szczepionek za pośrednictwem COVAX; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszenie WHO, że globalne wprowadzenie szczepionki do 91 kwalifikujących się krajów rozpoczęło się w pierwszym kwartale 2021 r. i że udostępniono już 2 mld dawek szczepionki; podkreśla, że bezpieczne szczepionki powinny być powszechnie dostępne, przystępne cenowo i łatwo dostępne dla wszystkich, aby zwalczyć pandemię; podkreśla, że należy traktować priorytetowo pracowników służby zdrowia i najbardziej narażone osoby;

3. apeluje do Drużyny Europy o wzmocnienie skutecznych mechanizmów zapewniających spójność polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju, tak aby były one systematycznie i efektywnie wykorzystywane przez wszystkie instytucje UE i państwa członkowskie; podkreśla, że UE powinna przeprowadzać oceny wpływu na zrównoważony rozwój w każdej sferze polityki, w tym także w odniesieniu do swoich reakcji na pandemię;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

4. podkreśla, że tempo, jakie nadało wspólne podejście Drużyny Europy w zakresie wspólnej analizy, wspólnego programowania i wspólnej realizacji, musi przełożyć się na nowy standard współpracy w dziedzinie pomocy humanitarnej i polityki rozwoju, zarówno w prawie, jak i w praktyce; uważa, że UE powinna promować ideę, zgodnie z którą należy zwiększyć koordynację nie tylko między państwami członkowskimi, ale również z państwami darczyńcami spoza UE, aby zmaksymalizować skuteczność i wydajność współpracy międzynarodowej i pomocy humanitarnej; podkreśla znaczenie ISWMR – „Globalny wymiar Europy” w zapewnianiu finansowania rozwoju społecznego, w tym zdrowia, żywienia, wody, urządzeń sanitarnych i higieny, ochrony socjalnej i ochrony dzieci oraz sektora edukacji; wzywa UE i państwa członkowskie, by priorytetowo potraktowały rozwój społeczny i zdrowie w swoim wspólnym programowaniu; zachęca Komisję, by elastycznie stosowała instrumenty humanitarne i rozwojowe, zgodnie ze zintegrowanym podejściem do metody wydatkowej, zwłaszcza w odniesieniu do finansowania i dystrybucji szczepionek;

5. wzywa darczyńców UE do zapewnienia finansowania lokalnym organizacjom społeczeństwa obywatelskiego i międzynarodowym organizacjom pozarządowym działającym na pierwszej linii frontu, aby mogły realizować programy i projekty służące zwalczaniu pandemii COVID-19 i jej skutków na poziomie wspólnotowym, tak aby dotrzeć do najbardziej potrzebujących osób; podkreśla, że wobec braku dodatkowych środków na reakcję na COVID-19 i odbudowę po pandemii oraz faktu, że większość funduszy przeznaczona jest na regiony geograficzne, kluczowe znaczenie ma zapewnienie optymalnej komplementarności finansowania unijnego;

Finansowanie pomocy humanitarnej

6. ostrzega, że pandemia może wywołać kryzys humanitarny; w związku z tym jest głęboko zaniepokojony niedofinansowaniem unijnego budżetu przeznaczonego na pomoc humanitarną, biorąc pod uwagę dodatkowe potrzeby humanitarne spowodowane pandemią; wzywa do jasnego podziału puli środków na rezerwę na rzecz solidarności i pomocy nadzwyczajnej, co powinno umożliwić wyważone pokrycie zobowiązań w następujący sposób: ani na operacje wewnętrzne, ani na zewnętrzne nie można przeznaczyć więcej niż 60 % rocznej kwoty rezerwy; 1 października każdego roku co najmniej jedna czwarta rocznej kwoty na „rok n” musi pozostać dostępna na zaspokojenie potrzeb, które mogą powstać do końca tego roku; od 1 października pozostałe środki mogą zostać uruchomione, aby zaspokoić potrzeby, które mogą powstać do końca tego roku;

7. podkreśla potrzebę zapewnienia najsłabszym grupom społecznym pomocy humanitarnej, takiej jak personel i sprzęt medyczny, w tym środki ochrony indywidualnej i zestawy do testów; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje utworzenie unijnego humanitarnego mostu powietrznego 2020;

8. wzywa UE i państwa członkowskie do przydzielenia dodatkowych środków finansowych państwom, które najbardziej odczuwają skutki pandemii, by zaradzić jej bezpośrednim i pośrednim skutkom, oraz podkreśla, że należy przyspieszyć realizację programów nadzwyczajnej pomocy żywnościowej ukierunkowanych na osoby, które jeszcze przed kryzysem związanym z COVID-19 uznano za zagrożone, a jednocześnie stosować procedury mające na celu ograniczenie ryzyka przenoszenia choroby;

Bezpieczeństwo żywnościowe

9. zwraca uwagę, że pandemia zagraża bezpieczeństwu żywnościowemu na obszarach wiejskich, miejskich i podmiejskich; podkreśla, że hodowla pasterska jest ekologiczną, przyjazną środowisku, lokalną metodą produkcji żywności, a zatem stanowi część zrównoważonego systemu żywnościowego; zwraca uwagę, że pasterze są szczególnie narażeni na zakłócenia bezpieczeństwa żywnościowego i skutki zmiany klimatu; uważa, że należy wspierać pasterzy przez zapewnienie im bezpiecznego dostępu do rynków lokalnych w czasie pandemii, aby zagwarantować, że będą oni mogli nadal dostarczać miejscowej ludności pożywienie bogate w białko, że transgraniczna mobilność ludzi i zwierząt gospodarskich będzie dozwolona, ich stada będą miały dostęp do wody i pastwisk, a mobilne, społecznościowe zespoły „Jedno zdrowie” będą monitorować sytuację i podejmować interwencje w indywidualnych przypadkach, ale także, w razie potrzeby, w celu utrzymania zdrowia publicznego; apeluje o transfery środków pieniężnych dla pasterzy, aby zaspokoić ich podstawowe potrzeby, w tym w zakresie żywności i paszy, a także wzywa do zapewnienia w razie potrzeby pomocy na paszę dla stad w ramach wsparcia środków utrzymania w formie pomocy humanitarnej;

10. podkreśla potrzebę wspierania rodzinnych gospodarstw rolnych oraz lokalnych małych i średnich przedsiębiorstw, zwłaszcza w sektorze rolno-przemysłowym, aby zwiększyć bezpieczeństwo żywnościowe i odporność;

11. podkreśla potrzebę wspierania działań organizacji ONZ, zwłaszcza FAO i WFP, a także działań Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca oraz międzynarodowych organizacji pozarządowych, mających na celu ograniczenie występowania głodu, niedożywienia i utraty źródeł utrzymania oraz budowę odpornych systemów żywnościowych, w tym takich działań jak te zakładające utworzenie globalnego systemu danych na potrzeby szybkiego informowania o potrzebach humanitarnych, zapewnienie wsparcia produkcji żywności i dostępu do żywności, organizowanie transferów środków pieniężnych i bonów lub dystrybucji żywności oraz posiłków w szkołach, tworzenie powiązań z odpornymi systemami ochrony socjalnej, stabilizację systemów żywnościowych oraz zapewnianie funkcjonowania lokalnych rynków żywności

Środa, 23 czerwca 2021 r.

oraz łańcuchów i systemów wartości, przy jednoczesnym skoncentrowaniu się na drobnych producentach rolnych i rybakach prowadzących działalność na małą skalę przez wdrożenie środków sanitarnych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się COVID-19 oraz w celu reagowania na inne kryzysy, pogorszenie koniunktury gospodarczej i konflikty, jak na przykład na gwałtowny wzrost populacji szarańczy pustynnej w Afryce Wschodniej; uważa, że proces odbudowy gospodarczej daje okazję do lepszej integracji małych gospodarstw i drobnych producentów z rynkami lokalnymi i regionalnymi oraz do rozwoju bardziej zrównoważonych źródeł utrzymania; podkreśla w związku z tym znaczenie technologii i transformacji cyfrowej jako środków ułatwiających zdobycie wiedzy o rynku i dostęp do niego oraz rozwój małych przedsiębiorstw dzięki narzędziom takim jak aplikacje do płatności mobilnych;

12. przypomina, że do 2050 r. trzeba będzie zapewnić bezpieczną i przystępną cenowo żywność dla światowej populacji liczącej około 10 mld osób, przy jednoczesnym zapewnieniu godziwego zatrudnienia i środków do życia w całym łańcuchu wartości żywności, chronieniu osób w najtrudniejszej sytuacji na obszarach wiejskich, w tym ludności tubylczej, migrantów oraz pracowników nieformalnych i tymczasowych, a także przeciwdziałaniu skrajnej zmienności cen żywności na krajowych i międzynarodowych rynkach żywności; uznaje kluczową rolę żywienia we wzmacnianiu odporności; wzywa do przyjęcia bardziej zintegrowanego podejścia do zapobiegania głodowi i niedożywieniu, ich diagnozowania i leczenia zarówno w ramach pomocy humanitarnej, jak i rozwojowej, zwłaszcza w krajach najbardziej narażonych na skutki zmiany klimatu; podkreśla, że zasadnicze znaczenie ma rozwój lokalnego rolnictwa na potrzeby lokalnej konsumpcji, aby zmniejszyć zależność krajów rozwijających się od przywozu i wywozu, a także ograniczyć ewentualne zakłócenia w całym łańcuchu żywnościowym; podkreśla, że osiągnięcie celów zrównoważonego rozwoju nr 1 i nr 2 wymaga podejścia transdyscyplinarnego w celu przekształcenia sposobu, w jaki żywność jest produkowana, przetwarzana, spożywana i sprzedawana; podkreśla w związku z tym, że potrzebna jest całościowa transformacja, aby szybciej zapewnić sprawiedliwe, bezpieczne i zdrowe systemy żywnościowe, przy czym należy przyjąć szczyt ONZ w sprawie systemów żywnościowych w 2021 r. za punkt wyjścia do odbudowy po kryzysie związanym z COVID-19; wzywa UE do promowania zrównoważonego rozwoju w łańcuchach dostaw żywności, od produkcji do konsumpcji, zgodnie z Europejskim Zielonym Ładem i ze strategią „od pola do stołu”;

13. zwraca uwagę, że pandemia COVID-19 zaostrza i tak już bardzo poważny problem braku bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce Wschodniej i na Bliskim Wschodzie spowodowany plagą szarańczy, ponieważ ograniczenia opóźniają dostawy pestycydów i sprzętu do zwalczania szarańczy; podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy, aby pomóc krajom Afryki Wschodniej i Bliskiego Wschodu uporać się ze stratami w uprawach;

14. zwraca uwagę, że różne globalne obciążenia, takie jak gwałtowny wzrost liczby ludności, zmiana klimatu, niedobór zasobów naturalnych i zmieniająca się struktura konsumpcji, ograniczają zdolność naszych systemów żywnościowych do zapewniania wszystkim bezpieczeństwa żywnościowego i dostępności żywności w sposób zrównoważony pod względem społecznym i środowiskowym;

15. podkreśla, że konieczne jest wdrożenie wystarczających środków w celu poprawy obecnej sytuacji w krajach afrykańskich, które stoją w obliczu gwałtownego wzrostu liczby ludności połączonego z niepewną zdolnością ich rolnictwa do zapewnienia produkcji żywności oraz do wdrażania środków służących przystosowaniu się do zmiany klimatu;

16. uważa, że ograniczenia w dostępności gruntów, ich degradacja, niedobór wody oraz ograniczenia w produkcji żywności stanowią poważne przeszkody w zwiększaniu podaży produktów rolnych i wydajności rolnictwa, które są związane z niepewnością społeczno-gospodarczą i instytucjonalną w krajach rozwijających się;

Ubóstwo i ochrona socjalna

17. podkreśla, że przewiduje się, iż w 2020 r. skala skrajnego ubóstwa na świecie dramatycznie wzrośnie, po raz pierwszy od ponad 20 lat, zwłaszcza wśród dzieci, przy czym pandemia COVID-19 potęguje problemy związane z konfliktami, nieodpowiednim zarządzaniem i zmianą klimatu oraz szczególnie negatywnie wpływa na kobiety i dziewczęta (szacuje się, że do 2021 r. dodatkowo 47 mln będzie żyło w skrajnym ubóstwie), pracowników nieformalnych i migrujących (stanowiących jedną czwartą światowej siły roboczej), sektor turystyki oraz gospodarki Ameryki Łacińskiej, Karaibów i Afryki; w kontekście tego nadzwyczajnego kryzysu podkreśla, jak ważne są powszechna ochrona socjalna i dialog społeczny; zwraca się do Komisji, by opracowała wraz z krajami partnerskimi strategię na rzecz ożywienia gospodarczego i tworzenia miejsc pracy oraz poprawy systemów zabezpieczenia społecznego, wspierając rozszerzenie ochrony socjalnej na pracowników nieformalnych w sektorach wiejskich;

18. podkreśla, że pandemia najbardziej uderza w najsłabsze grupy społeczne, w szczególności uchodźców, osoby wewnętrznie przesiedlone i migrantów znajdujących się w niepewnej sytuacji, którzy stoją w obliczu trzech kryzysów: kryzysu zdrowotnego, kryzysu społeczno-gospodarczego i kryzysu ochrony; podkreśla, że migrujące dzieci są szczególnie

Środa, 23 czerwca 2021 r.

narażone ze względu na ograniczony dostęp do podstawowych usług, w tym do wody, urządzeń sanitarnych i higieny, a także do edukacji, opieki zdrowotnej i usług opieki, co stanowi ogromne zagrożenie dla rozwoju, przyszłości i zdrowia tych dzieci;

19. podkreśla, że konsekwencje wybuchu pandemii COVID-19 wpływają nieproporcjonalnie na osoby najuboższe i należące do znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, zmarginalizowanych i pozbawionych ochrony grup społecznych, w tym osoby z niepełnosprawnością ruchową i intelektualną, osoby przewlekle chore, osoby z problemami psychicznymi oraz osoby starsze, które już wcześniej miały ograniczony dostęp do podstawowych środków higieny i leczenia odpowiadających ich potrzebom w zakresie opieki zdrowotnej lub nie miały takiego dostępu, a z powodu pandemii osoby te stały się jeszcze bardziej podatne na zagrożenia;

Uchodźcy i przesiedleńcy

20. wzywa Komisję, by zajęła się szczególnymi potrzebami uchodźców, migrantów i osób wewnątrznie przesiedlonych, przy poszanowaniu przewodniej zasady systemów zdrowia publicznego, zgodnie z którą nikogo nie pozostawia się samemu sobie, oraz by nie uniemożliwiała pracownikom humanitarnym udzielającym pomocy na miejscu bezpośredniego kontaktu z osobami, które wspierają; z niepokojem przypomina, że uchodźcy, migranci i osoby wewnątrznie przesiedlone należą do najsłabszych grup społecznych, które stoją w obliczu tego kryzysu zdrowotnego, ponieważ często żyją w gorszych warunkach i mają do czynienia z większymi przeszkodami w dostępie do podstawowych usług opieki zdrowotnej niż miejscowa ludność; podkreśla absolutną potrzebę zapewnienia równego dostępu do leczenia COVID-19 oraz innych usług zdrowotnych i programów siatki bezpieczeństwa wszystkim osobom dotkniętym epidemią, niezależnie od narodowości, statusu prawnego, pochodzenia, płci, orientacji seksualnej, tożsamości płciowej lub wszelkich innych cech; podkreśla znaczenie wspierania uchodźców i osób wewnątrznie przesiedlonych, aby zaradzić nieproporcjonalnym skutkom społeczno-gospodarczym pandemii poprzez udzielanie większej pomocy w zakresie źródeł utrzymania i działalności zarobkowej, a także dostępu do ochrony; podkreśla, że polityka UE powinna dążyć do wspierania ich dostępu do zatrudnienia, edukacji i dokumentacji cywilnej; wzywa UE i państwa członkowskie do stworzenia warunków umożliwiających dzieciom i młodzieży w obozach uchodźców dostęp do edukacji, w tym do możliwości uczenia się na odległość, a szczególnie do nauki na poziomie podstawowym;

Wzmocnienie sektora zdrowia

21. podkreśla, że pandemia COVID-19 zaostrza w skali światowej trwały problem, jakim są niedobory leków, co ma poważne konsekwencje w krajach rozwijających się; podkreśla, że pomoc rozwojowa powinna przede wszystkim mieć na celu zapewnienie „horyzontalnego” powszechnego systemu opieki zdrowotnej poprzez całościowe podejście oparte na prawach, które obejmuje między innymi pełne uwzględnienie wielowymiarowego charakteru zdrowia (z silnym powiązaniem z płcią, bezpieczeństwem żywnościowym i żywieniem, wodą i warunkami sanitarnymi, kształceniem i ubóstwem); wzywa zwłaszcza do przeglądu proponowanych lub istniejących strategii i partnerstw w celu dalszego wzmocnienia i wspierania publicznych systemów opieki zdrowotnej w krajach partnerskich, w szczególności w odniesieniu do gotowości na wypadek pandemii oraz organizacji systemów opieki zdrowotnej i zarządzania nimi, co obejmuje również zapewnienie powszechnej opieki zdrowotnej, szczepienia, monitorowanie zdrowia i informowanie o zdrowiu (w tym nadzór nad chorobą), szkolenia, rekrutację i zatrzymanie personelu medycznego, zdolności diagnostyczne i zaopatrzenie w leki;

22. przypomina, że wzmocnienie systemów opieki zdrowotnej nie powinno uwzględniać wyłącznie epidemiologicznych skutków pandemii COVID-19 dla krajów partnerskich, lecz powinno również obejmować takie czynniki jak konieczność zaradzenia zwiększonemu niedożywieniu spowodowanemu zakłóceniami w łańcuchach dostaw żywności lub psychologiczny wpływ środków ograniczających rozprzestrzenianie się pandemii COVID-19;

23. przypomina Komisji, że organizacje partnerskie UE o ugruntowanej pozycji, takie jak Globalny Fundusz na rzecz Walki z AIDS, Gruźlicą i Malarią, zapewniają cenną pomoc w szybkim zamawianiu i rozmieszczaniu środków ochrony indywidualnej, środków diagnostycznych i leczniczych w kontekście COVID-19, a jednocześnie odgrywają istotną rolę w tworzeniu i wzmacnianiu systemów opieki zdrowotnej oraz zapewnianiu darczyńców;

24. podkreśla, że trzeba jak najszybciej nadrobić zaległości w zakresie rutynowych programów szczepień oraz zapewnić wzmocnienie świadczenia innych podstawowych usług zdrowotnych; apeluje o zapewnienie odpowiedniego finansowania inicjatyw takich jak Gavi, Sojusz na rzecz Szczepionek i CEPI (Koalicja na rzecz innowacji dotyczących gotowości na wypadek wystąpienia epidemii); wyraża zaniepokojenie opartym na outsourcingu i rozdrobnionym globalnym systemem zarządzania szczepionkami, który doprowadził do konkurencji w zakresie szczepionek, diagnostyki i leczenia, a nie do współpracy; wzywa UE i państwa członkowskie, by przewodziły apelom o równy i przystępny cenowo dostęp do szczepionek na całym świecie na zasadzie globalnej solidarności; wzywa Komisję do dopilnowania, aby globalna reakcja UE na pandemię COVID-19 nie ograniczyła środków finansowych, jakie UE przeznacza na inne niezbędne programy w dziedzinie zdrowia, w tym na pakiet minimalnych wstępnych usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego

Środa, 23 czerwca 2021 r.

oraz na programy ukierunkowane na zdrowie kobiet i kobiet w ciąży; wzywa wszystkie państwa członkowskie i Komisję, aby dalej wspierały kraje partnerskie w świadczeniu usług związanych z prawami i zdrowiem seksualnymi i reprodukcyjnymi, przy jednoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa społeczności i pracowników służby zdrowia;

25. przypomina, jak ważne jest wdrażanie kluczowych wniosków z poprzednich kryzysów zdrowotnych, takich jak epidemia gorączki Ebola; podkreśla w związku z tym znaczenie współpracy z liderami społecznymi w celu rozpowszechniania ważnych komunikatów dotyczących zdrowia publicznego i w celu mobilizowania społeczeństwa; podkreśla krytyczną rolę, jaką organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz krajowe i międzynarodowe organizacje pozarządowe odgrywają w świadczeniu usług zdrowotnych na rzecz najuboższych społeczności; uznaje, że takie organizacje będą niezbędnymi partnerami w dystrybucji szczepionek przeciwko COVID-19; wzywa UE, by wspierała budowanie zdolności tych organizacji;

26. podkreśla rolę edukacji zdrowotnej w zapobieganiu pandemiom i łagodzeniu ich skutków oraz w gotowości na przyszłe stany zagrożenia zdrowia publicznego; podkreśla korzyści płynące z uprawiania sportu w odniesieniu do konsekwencji przedłużającej się izolacji i zamknięcia szkół dla zdrowia fizycznego i psychicznego;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zaangażowania się w uczynienie ze szczepionek i leków przeciwepidemicznych globalnego dobra publicznego, dostępnego dla wszystkich;

28. podkreśla, że ciągłość świadczenia podstawowych usług opieki zdrowotnej, w tym żywieniowych, jest niezbędna w reakcji na COVID-19 i w odbudowie po kryzysie związanym z pandemią; podkreśla, że wysokiej jakości usługi żywieniowe powinny być świadczone w ramach podstawowej opieki zdrowotnej, z uwzględnieniem zapobiegania wszystkim formom niedożywienia oraz ich oceny, diagnozy i leczenia; uznaje rolę pracowników środowiskowej opieki zdrowotnej jako osób znajdujących się na pierwszej linii, które należy wspierać, w tym przez szkolenia;

29. podkreśla, że badania naukowe i innowacje mają kluczowe znaczenie w globalnej reakcji na COVID-19, ponieważ umożliwiają opracowywanie pilnie potrzebnych metod leczenia i diagnostyki oraz szczepionek; podkreśla, że działania w zakresie badań naukowych i innowacji należy ukierunkować na narzędzia, które sprawdzają się na obszarach o niskim dochodzie, aby umożliwić naprawę globalną reakcję; podkreśla, że podobne starania są konieczne, aby zlikwidować istniejące luki pod względem badań naukowych i produktów w celu zwalczania innych epidemii, w szczególności chorób związanych z ubóstwem i zaniedbanych, które dotyczą miliardów ludzi na całym świecie, lecz stanowią ograniczoną zachętę rynkową, jeżeli chodzi o inwestycje sektora prywatnego, oraz aby położyć kres zależności od bogatszych krajów w zakresie prowadzonych przez nie badań naukowych nad chorobami mogącymi bezpośrednio tych krajów nie dotyczyć; wzywa zatem UE i państwa członkowskie do zwiększenia możliwości w zakresie międzynarodowej współpracy naukowców oraz do wspierania rozwoju ludzkiego potencjału badawczego w krajach partnerskich, ze szczególnym uwzględnieniem kobiet;

30. popiera ważne prace WHO i wskazuje na jej centralną rolę jako głównego organu koordynującego reakcję na COVID-19, a jednocześnie uznaje, że po opanowaniu tego poważnego kryzysu trzeba będzie zreformować WHO, w tym między innymi zreformować Międzynarodowe przepisy zdrowotne;

31. podkreśla potrzebę pilnych działań, zwiększonego finansowania i lepszej koordynacji reakcji w zakresie zachowań i praktyk higienicznych jako jednego z najważniejszych środków ochrony służących zapobieganiu i ograniczaniu rozprzestrzeniania się COVID-19 oraz leczeniu tej choroby; podkreśla konieczność zapewnienia niezawodnych dostaw czystej wody, aby utrzymać czystość w domach, szkołach i placówkach opieki zdrowotnej, oraz zwraca uwagę na znaczenie dostępu do bezpiecznej infrastruktury wodociągowej, sanitarnej i higienicznej oraz bezpiecznych usług i towarów w tym zakresie, ponieważ mają one kluczowe znaczenie dla budowania odporności na przyszłe ogniska choroby; wzywa UE i jej państwa członkowskie do znacznego zwiększenia środków finansowych na wodę, urządzenia sanitarne i higienę w ramach reakcji na COVID-19 oraz do wzmocnienia globalnej odporności na przyszłe kryzysy;

32. podkreśla kluczową rolę, jaką organizacje kierowane przez społeczność i organizacje społeczeństwa obywatelskiego odgrywają w świadczeniu usług zdrowotnych na rzecz społeczności najbardziej zmarginalizowanych i takich, w których dostęp do tych usług jest niedostateczny; wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia politycznego, finansowego i technicznego organizacjom społeczeństwa obywatelskiego świadczącym usługi na poziomie społeczności, tak by osoby, które nie mogą udać się do placówek opieki zdrowotnej, miały dostęp do dostosowanych do ich potrzeb i odpowiednich usług;

33. podkreśla, że sprawiedliwsza dystrybucja szczepionek na całym świecie jest niezbędna do skutecznej walki z rozprzestrzenianiem się COVID-19 i mutacji wywołującego go wirusa; przypomina również, że narzędzia medyczne związane z COVID-19 powinny być przystępne cenowo, bezpieczne, skuteczne, łatwe w administrowaniu i powszechnie dostępne oraz że powinny być uważane na globalne dobro publiczne;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

Prawa człowieka, zarządzanie i demokracja

34. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że od początku kryzysu związanego z COVID-19 wiele rządów wykorzystuje sytuację nadzwyczajną, aby uzasadnić ograniczanie procesów demokratycznych i przestrzeni obywatelskiej, w tym ograniczanie dostępu pomocy humanitarnej, oraz aby prześladować mniejszości; potępia zwłaszcza cenzurę, aresztowania i zastraszanie dziennikarzy, przedstawicieli opozycji, pracowników służby zdrowia i innych osób krytykujących rządy, w tym za zarządzanie kryzysem; zwraca uwagę, w szerszym ujęciu, na coraz większy negatywny wpływ COVID-19 na wszystkie prawa człowieka, demokrację i praworządność i w związku z tym wzywa do wzmocnienia pomocy, dialogu politycznego i wsparcia na rzecz społeczeństwa obywatelskiego i rozwoju instytucjonalnego we wszystkich tych dziedzinach, ze szczególnym uwzględnieniem obrońców praw człowieka i działaczy społeczeństwa obywatelskiego;

35. zauważa, że na całym świecie badania wskazują na to, iż nosiciele wirusa HIV, zwłaszcza kluczowe społeczności i słabsze grupy, nadal są ofiarami stygmatyzacji i dyskryminacji; przywołuje wnioski UNAIDS, że osoby i grupy związane z COVID-19 również doświadczają negatywnych wyobrażeń i działań; podkreśla, że nadal stygmatyzowane są słabsze i zmarginalizowane grupy społeczne, takie jak: osoby żyjące w ubóstwie, bezdomni, uchodźcy, migranci, osoby świadczące usługi seksualne, osoby używające narkotyków oraz lesbijki, geje, osoby biseksualne, transpłciowe i interseksualne, w tym w kontekście krzyżowego połączenia HIV i COVID-19;

36. podkreśla, że skutki jednoczesnego wystąpienia pandemii i globalnej recesji poważnie osłabią zdolności krajów rozwijających się, w szczególności krajów najstabilniej rozwiniętych, do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju; przypomina apel ONZ o zapewnienie w kontekście COVID-19 pakietu kryzysowego o wartości 2,5 bln USD dla krajów rozwijających się, które stoją w obliczu bezprecedensowych strat gospodarczych spowodowanych kryzysem związanym z COVID-19; wzywa do daleko posuniętej reakcji politycznej opartej na podstawowej zasadzie Agendy 2030: „nikt nie może zostać pominięty”;

37. podkreśla, że stan nadzwyczajny ma negatywny wpływ na prawa człowieka i podstawowe wolności, w związku z czym musi być zawsze ograniczony w czasie, należycie uzasadniony poprzez demokratyczne i legalne procedury, proporcjonalny względem sytuacji nadzwyczajnej i wprowadzony z poszanowaniem porządku konstytucyjnego i międzynarodowego prawa dotyczącego praw człowieka; podkreśla, że stanów zagrożenia zdrowia nigdy nie należy wykorzystywać jako pretekstu do osłabiania praworządności, instytucji demokratycznych, demokratycznej rozliczalności lub kontroli sądowej;

38. wyraża zaniepokojenie brutalnymi atakami na personel i placówki organizacji humanitarnych i opieki medycznej, a także przeszkodami biurokratycznymi w krajach partnerskich, takimi jak niejasne, zmieniające się wymogi dotyczące zezwoleń na dostęp lub ograniczenia dotyczące liczby pracowników i pojazdów; podkreśla, jak ważne jest dalsze reagowanie na te ataki i przeszkody na szczeblu dyplomatycznym i politycznym;

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania parlamentów, ponieważ nadal odgrywają one aktywną rolę w kontrolowaniu rządowych środków mających zapobiegać rozprzestrzenianiu się pandemii COVID-19 oraz w ocenie wpływu środków ochrony zdrowia publicznego na prawa człowieka; podkreśla, że sektor opieki zdrowotnej w wielu państwach jest podatny na korupcję i konieczne jest zwiększenie rozliczalności i nadzoru;

40. podkreśla szczególnie poważne konsekwencje środków izolacji związanych z COVID-19 oraz dodatkowe szkody poniesione przez kobiety, dziewczęta i dzieci, w szczególności wzrost przemocy uwarunkowanej płcią, w tym wzrost liczby przypadków okaleczania żeńskich narządów płciowych, wzrost liczby dziecięcych małżeństw oraz wczesnych i niechcianych ciąż, jak również ograniczony dostęp do usług zdrowotnych, w tym usług w zakresie praw i zdrowia seksualnych i reprodukcyjnych, ale także narażenie kobiet na COVID-19 ze względu na nieproporcjonalnie wysoką liczbę kobiet wśród pracowników sektora zdrowia na świecie; zauważa, że w wielu krajach partnerskich kobiety są zatrudnione w sektorach sfeminizowanych, takich jak przemysł konfekcyjny, który dotkliwie ucierpiał; podkreśla, że za pośrednictwem ISWMR – „Globalny wymiar Europy” należy pobudzać pokryzysowe możliwości zatrudnienia dla kobiet; wzywa do podjęcia działań, aby zrównoważyć nieproporcjonalne, związane z opieką, obciążenie kobiet oraz wszelki potencjalny regres w zakresie bezpieczeństwa, zdrowia, emancypacji, niezależności ekonomicznej i upodmiotowienia oraz edukacji, za pomocą specjalnych programów, takich jak inicjatywa „Spotlight” i plan działania w sprawie równości płci (GAP III) oraz poprzez przekierowanie wsparcia europejskiego; wzywa do wzmocnienia wysiłków na rzecz skutecznego zapobiegania przemocy domowej i przeciwdziałania jej; apeluje o znaczący udział kobiet w podejmowaniu decyzji, które mają wpływ na ich zdrowie i życie zawodowe; podkreśla, że należy uwzględnić perspektywę płci w reakcji UE na COVID-19, wspierać inkluzywne organy decyzyjne oraz gromadzić dane zdezagregowane według kryterium płci i wieku na potrzeby analizy dotyczącej płci;

41. przypomina, że gospodarcze i społeczne skutki pandemii w nieproporcjonalnie dużym stopniu dotyczą kobiety i mogą zniweczyć dziesięciolecia postępów w zakresie równouprawnienia płci i wzmocnienia pozycji kobiet; aby sprostać temu wyzwaniu i zapewnić trwałe ożywienie gospodarcze, wzywa UE i jej państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia

Środa, 23 czerwca 2021 r.

zewnętrznego na rzecz działań mających na celu wzmocnienie głosu i udziału kobiet w procesach decyzyjnych, poprawę kształcenia i szkolenia kobiet, zlikwidowanie dyskryminacji w dostępie do kredytów i uchwalenie przepisów przeciwko przemocy ze względu na płeć;

Obsługa zadłużenia i solidne budżety

42. z zadowoleniem przyjmuje tymczasowe zawieszenie płatności z tytułu obsługi zadłużenia dla najbiedniejszych krajów, ogłoszone przez grupę G-20, i przyłącza się do wystosowanego do wierzycieli prywatnych i banków komercyjnych będących własnością państwa apelu o pójście za tym przykładem; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania pełnego wdrożenia inicjatywy grupy G-20 na rzecz zawieszenia obsługi długu (DSSI) oraz nowych wspólnych ram postępowań oddłużeniowych wykraczających poza DSSI, opracowanych przez grupę G-20; podkreśla, że skala kryzysu gospodarczego i społecznego w krajach rozwijających się wymaga bardziej głębokich i dalekosiężnych środków, oraz zachęca Komisję do wspierania międzynarodowych wysiłków w tym zakresie; uważa, że odsetki zaoszczędzone dzięki temu zawieszeniu należy zainwestować w sektor opieki zdrowotnej, który jest często poważnie niedofinansowany w krajach rozwijających się; w związku z tym zwraca się do Komisji i państw członkowskich, by wspierały również inicjatywy na szczeblu międzynarodowym zawierające propozycje elastycznych mechanizmów redukcji długu powiązanych z tworzeniem funduszy partnerskich w walucie krajowej, aby promować inwestycje służące osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju;

43. zwraca uwagę, że wiele krajów rozwijających się było poważnie zadłużonych już przed pandemią, co uniemożliwiało odpowiednie inwestycje w zapobieganie kryzysom, systemy opieki zdrowotnej i ochronę socjalną; podkreśla znaczenie priorytetowego potraktowania kwestii długookresowej zdolności krajów partnerskich do obsługi długu; wzywa Komisję, by podjęła nowe inicjatywy w celu rozwiązania problemów związanych z nielegalnymi przepływami finansowymi, uchylaniem się od opodatkowania i oszustwami podatkowymi w celu poprawy bazy podatkowej krajów rozwijających się; w tym celu wzywa UE do dopilnowania, by jej umowy handlowe, umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i umowy inwestycyjne były zgodne z celem mobilizacji dochodów krajowych państw AKP oraz przekładały się na wymierne i trwałe wyniki w obszarze rozwoju, zgodnie z zasadą spójności polityki na rzecz rozwoju zapisaną w art. 208 traktatu lizbońskiego; w ujęciu bardziej ogólnym wzywa do utworzenia światowego organu podatkowego na szczeblu ONZ, który pomógłby koordynować politykę podatkową; wzywa ponadto do ukierunkowania wsparcia budżetowego na powszechne podstawowe usługi, w szczególności dostęp do podstawowych usług w zakresie zdrowia, wody i warunków sanitarnych, i na odporność;

44. wzywa Komisję, by przewidziała większe wsparcie dla krajów najbardziej niestabilnych na potrzeby walki z pandemią COVID-19 i zapewnienia dostępu do opieki zdrowotnej, przy czym nie należy zaniedbywać istniejących wyzwań, takich jak: skrajne ubóstwo, bezpieczeństwo, dostęp do edukacji i miejsc pracy wysokiej jakości, demokracja, równość szans i zmiana klimatu;

45. podkreśla, że zmniejszenie napływu przekazów emigrantów w krajach rozwijających się pogorszy warunki życia gospodarstw domowych, które liczą na to źródło dochodów, by móc finansować konsumpcję takich towarów i usług jak żywność, opieka zdrowotna i edukacja; apeluje zatem do UE i społeczności darczyńców o podjęcie zdecydowanych działań w celu wywiązania się z obietnicy, że przyczynią się do zmniejszenia kosztów opłat za przekazy pieniężne do poziomu bliskiego zeru, a co najmniej do 3 %, do czego wzywa się w 10. celu zrównoważonego rozwoju;

Edukacja i transformacja cyfrowa

46. podkreśla, że z powodu pandemii COVID-19 bardzo wielu uczniów straciło miesiące nauki szkolnej, co stanowi istotny krok wstecz w działaniach w sektorze edukacji, zwłaszcza w odniesieniu do edukacji kobiet, dziewcząt i przesiedleńców; wzywa rządy, by wprowadzały zamykanie szkół jedynie jako środek ostateczny w walce z pandemią; popiera kontynuowanie i priorytetowe traktowanie inwestycji w edukację w kontekście sytuacji nadzwyczajnych i pomocy humanitarnej; apeluje o utrzymanie edukacji jako priorytetu wydatków w polityce rozwojowej UE oraz o należyte uwzględnienie społecznej i kulturowej funkcji szkół; w tym kontekście wzywa rządy do priorytetowego traktowania wsparcia dla najbardziej marginalizowanych dzieci i ich rodzin, ponieważ nierówności gospodarcze i społeczne są silnie powiązane z wczesnym kończeniem nauki i słabymi wynikami od wczesnego dzieciństwa, co ogranicza szanse na znalezienie zatrudnienia w życiu dorosłym; podkreśla, że wskutek pandemii najdotkliwiej cierpią dzieci z grup największego ryzyka, zwłaszcza dzieci z niepełnosprawnościami i żyjące na obszarach dotkniętych konfliktami; zaleca, aby UE wspierała działania UNICEF, a kraje UE dzieliły się pomysłami na kontynuowanie nauczania nawet w czasach kryzysu, i zwraca się do UE i jej państw członkowskich o wykorzystanie potencjału nauki zdalnej (aplikacje offline, radio, telewizja, materiały drukowane) i cyfrowej w swoich międzynarodowych programach wsparcia, tak by żadne dziecko nie zostało pozbawione możliwości nauki; popiera w związku z tym otwarty, bezpieczny i przystępny cenowo dostęp do internetu (w tym danych mobilnych) oraz równy dostęp do technologii cyfrowych, a także ich wykorzystanie i tworzenie, mając na uwadze niwelowanie przepaści cyfrowych, w tym przepaści cyfrowej między kobietami a mężczyznami oraz pokoleniowej przepaści cyfrowej, a także uwzględnienie osób defaworyzowanych lub marginalizowanych w wyniku transformacji cyfrowej;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

47. wzywa do uznania kultury ze względu na jej niezbywalną wartość za czwarty niezależny poprzeczny filar zrównoważonego rozwoju wraz z wymiarem społecznym, gospodarczym i środowiskowym; wzywa UE, by włączyła zrównoważony rozwój kulturowy do wszystkich szczebli współpracy na rzecz rozwoju oraz by systematycznie uwzględniała wymiar kulturowy w negocjacjach dotyczących układów o stowarzyszeniu, a także w całym zestawie jej instrumentów dotyczących stosunków zewnętrznych i polityki zagranicznej;

48. podkreśla znaczenie uczenia się przez całe życie i zmiany kwalifikacji, także w perspektywie długoterminowej po pandemii COVID-19, ponieważ stanie się to nie tylko powszechną praktyką, lecz także koniecznym wymogiem dla pracujących obywateli, biorąc pod uwagę, jak szybko rozwija się technologia;

49. zwraca uwagę, że należy wspierać i doceniać nauczycieli, których decydującą rolę w edukacji i budowaniu aktywności obywatelskiej dodatkowo uwypukla pandemia; podkreśla, że trzeba inwestować w doskonalenie zawodowe nauczycieli, aby odpowiednio przygotować ich do nowych modeli uczenia się, takich jak e-uczenie się i kształcenie mieszane, które zapewniają ciągłość kształcenia, gdy uczenie się stacjonarne jest niemożliwe;

50. podkreśla rolę niezależnych mediów w promowaniu różnorodności kulturowej i kompetencji międzykulturowych oraz potrzebę wzmocnienia takich mediów jako źródła wiarygodnych informacji, szczególnie w czasach kryzysu i niepewności;

51. zwraca uwagę na poważne skutki pandemii dla sektora kultury i kreatywnego, obiektów światowego dziedzictwa, niematerialnego dziedzictwa kulturowego i turystyki związanej z dziedzictwem na całym świecie, zwłaszcza w krajach najslabiej rozwiniętych, gdzie sektory te są szczególnie wrażliwe; wzywa UE i jej państwa członkowskie do udzielenia tym sektorom wsparcia finansowego w ramach współpracy na rzecz rozwoju za pośrednictwem specjalnych funduszy z priorytetami tematycznymi i geograficznymi, a także pomocy technicznej, w tym inicjatyw wsparcia w zakresie technologii cyfrowych w celu złagodzenia negatywnego wpływu środków izolacji, oraz do wykorzystania synergii między samorządami terytorialnymi, organizacjami kulturalnymi i pozarządowymi z jednej strony a delegaturami Unii i zagranicznymi oddziałami instytucji kulturalnych państw członkowskich z drugiej strony;

52. przypomina, że w ciągu ubiegłej dekady udział środków na edukację w całkowitej pomocy rozwojowej stale malał; wzywa państwa członkowskie do zainwestowania 10 % ich oficjalnej pomocy rozwojowej w edukację do 2024 r. i 15 % do 2030 r., w tym w postaci inwestycji w edukację, infrastrukturę i łączność cyfrową, aby zaradzić przepaści cyfrowej, która pogłębia trudności społeczno-ekonomiczne;

Odporność

53. podkreśla, jak ważne jest udzielanie wsparcia krajom partnerskim i dzielenie się z nimi najlepszymi praktykami (w tym budowanie zdolności ich administracji lokalnych i regionalnych) oraz dzielenie się najlepszymi praktykami z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i wspieranie ich w identyfikowaniu słabych punktów, tworzeniu mechanizmów zapobiegania i reagowania kryzysowego oraz w ochronie krytycznej infrastruktury, aby lepiej radzić sobie z wszelkimi wstrząsami systemowymi w przyszłości; podkreśla ponadto, jak ważne jest przyjęcie podejścia „Jedno zdrowie”, zarówno w instytucjach rządowych na szczeblu centralnym, jak i na szczeblu wspólnotowym, aby zapobiegać chorobom odzwierzęcym i zwalczać je;

54. wyraża zaniepokojenie, że w związku ze zmianami spowodowanymi zmianą klimatu ekstremalne zdarzenia pogodowe spotęgują trudności wynikające z kryzysu związanego z COVID-19, co będzie wywierać dodatkową presję na gospodarkę, funkcjonowanie państw i świadczenie pomocy humanitarnej; w związku z tym domaga się, aby strategia odbudowy dążyła do realizacji celów agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 i porozumienia klimatycznego z Paryża; uważa ponadto, że środki pobudzania gospodarki powinny utorować drogę ku bezemisyjnej i odpornej na zmianę klimatu przyszłości, oraz apeluje o wsparcie ochrony odmian nasion w ramach Międzynarodowego traktatu o zasobach genetycznych roślin dla żywienia i rolnictwa, aby pomóc społecznościom w odtwarzaniu odmian po klęskach spowodowanych zmianą klimatu;

55. uważa, że pandemia stanowi okazję do lepszego odbudowywania oraz że polityka humanitarna i rozwojowa UE powinna wspierać ten cel w krajach partnerskich; podkreśla w szczególności potrzebę wspierania krajów rozwijających się w osiągnięciu postępów w gospodarce cyfrowej w takich dziedzinach jak zdrowie, edukacja i inne usługi publiczne; z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w grudniu 2020 r. platformy cyfryzacji na rzecz rozwoju (D4D – Digital4Development) i zachęca UE do dalszych inwestycji w działania na rzecz cyfryzacji w krajach partnerskich, w tym poprzez wykorzystanie inwestycji sektora prywatnego;

56. przypomina, że w odporności ostatecznie chodzi zarówno o ogólną gotowość, jak i o zdolność dostosowania się do nowych okoliczności; przypomina w tym kontekście, że społeczności, które realizują własne rozwiązania dostosowane do ich szczególnego kontekstu, są bardziej zaangażowane w cały proces odbudowy i ostatecznie odbudowują się silniejsze; podkreśla, że przezwyciężenie tego kryzysu w duchu solidarności z naszymi partnerami wzmocni i uodporni stosunki między UE a krajami rozwijającymi się;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

57. przypomina, że inwestycje sektora prywatnego mogą odegrać ważną rolę w przyczynianiu się do ożywienia gospodarczego i osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, biorąc pod uwagę zwiększone potrzeby wynikające z pandemii; wzywa do dalszego badania roli sektora prywatnego i finansowania mieszanego w ramach starań na rzecz odbudowy i budowania odporności;

58. zwraca uwagę, że pandemie często mają pochodzenie zoonotyczne; podkreśla w związku z tym, że należy wspierać programy edukacyjne dotyczące zagrożeń związanych z polowaniem na dzikie zwierzęta i handlem nimi, a także ściślejszej ochrony i odtwarzania ekosystemów i siedlisk, oraz zająć się wyzwaniami wynikającymi z rolnictwa przemysłowego; wzywa do zwiększenia wsparcia dla krajów partnerskich w walce z kłusownictwem i nielegalnym handlem dzikimi zwierzętami, w szczególności poprzez angażowanie społeczności lokalnych w ochronę dzikiej fauny i flory; uważa, że należy przeznaczyć więcej środków finansowych UE na badania wyprzedzające nad powiązaniem między zdrowiem ludzi, zdrowiem zwierząt i ekosystemami, aby zwiększyć gotowość do reagowania na przyszłe kryzysy zdrowotne wywołane mutacjami wirusów odzwierzęcych;

59. jest zdania, że odporność na przyszłe kryzysy w dziedzinie zdrowia publicznego należy również budować na podstawie badań naukowych nad chorobami, które regularnie powodują śmiertelne ogniska w krajach rozwijających się; ubolewa, że obecnie nie prowadzi się wystarczających badań naukowych mających na celu opracowanie szczepionek, które skutecznie zapobiegałyby chorobom powtarzającym się w krajach rozwijających się, takim jak malaria czy choroba wywołana wirusem zika; wzywa UE i jej państwa członkowskie do finansowania większej liczby badań naukowych w celu opracowania szczepionek zapobiegających przyszłym ogniskom takich chorób;

60. zwraca uwagę, że nawet w czasach kryzysu produkcja i dystrybucja żywności muszą być absolutnym priorytetem; uważa, że należy zmniejszyć zależność od zewnętrznych źródeł żywności, roślin, nasion i nawozów, natomiast należy zwiększyć lokalną i zróżnicowaną produkcję rolną; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wsparcie UE dla agroekologii, które należy jeszcze bardziej wzmocnić; wzywa do wsparcia dzielenia się wiedzą na temat nowych, starych i bardziej odpornych nasion agroekologicznych;

61. przypomina, że kraje rozwijające się są historycznie podatne na wstrząsy zewnętrzne ze względu na ograniczoną bazę eksportową i mniej zróżnicowane gospodarki; w związku z tym podkreśla, że jednym z głównych wyzwań dla krajów rozwijających się jest pięcie się w górę globalnego łańcucha wartości dzięki dywersyfikacji gospodarczej oraz przejście z modelu produkcji ukierunkowanego na wywóz na rozwój oparty na rynkach krajowych i regionalnych; w tym celu podkreśla kluczową rolę, jaką regionalna współpraca gospodarcza, wewnętrzna polityka przemysłowa oraz promocja inwestycji odgrywają w zwiększaniu krajowej lub regionalnej autonomii w zakresie produkcji podstawowych towarów i usług; w tym kontekście uważa, że konieczne jest wykorzystanie praktyk finansowania i biznesowych w celu promowania włączenia norm zrównoważonego rozwoju do całego łańcucha inwestycyjnego; powtarza, że obowiązkowa należyta staranność przedsiębiorstw w zakresie praw człowieka i ochrony środowiska jest warunkiem koniecznym do zapobiegania przyszłym kryzysom i łagodzenia ich skutków oraz do zapewnienia zrównoważonych łańcuchów wartości;

62. podkreśla, że inwestycje w działania na rzecz odbudowy muszą być odpowiedzialne zgodnie z dobrowolnymi wytycznymi CFS w sprawie odpowiedzialnego zarządzania tytułami prawnymi do gruntów, łowisk i lasów w kontekście krajowego bezpieczeństwa żywnościowego oraz z zasadami odpowiedzialnego inwestowania w rolnictwo i systemy żywnościowe CFS w celu łagodzenia zmiany klimatu i zwiększania odporności słabszych grup;

63. wzywa UE do lepszego uwzględnienia aspektu praw dziecka w walce ze zmianą klimatu oraz w promowaniu odporności i gotowości na wypadek klęsk żywiołowych bezpośrednio w sektorach społecznych takich jak edukacja, zdrowie, woda, urządzenia sanitarne i higiena, żywienie, ochrona socjalna i ochrona dziecka;

Powiązania między pomocą humanitarną, rozwojem i pokojem

64. podkreśla, że wdrożenie powiązań między pomocą humanitarną, rozwojem i pokojem musi być priorytetem w programowaniu ISWMR – „Globalny wymiar Europy” w krajach niestabilnych; wzywa DG ECHO, DG INTPA i DG NEAR Komisji do wdrożenia, w miarę możliwości, uzupełniających programów dostosowanych do warunków i możliwości lokalnych w celu wzajemnego wzmocnienia różnych aspektów tych powiązań;

65. podkreśla potrzebę współpracy ze społecznościami lokalnymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego przy określaniu i wdrażaniu reakcji na kryzys związany z COVID-19; podkreśla rolę Europejskiego Korpusu Solidarności we wspieraniu w terenie organizacji społeczeństwa obywatelskiego niosących pomoc osobom w potrzebie;

Środa, 23 czerwca 2021 r.

66. wzywa do upodmiotowienia społeczności lokalnych oraz do zaangażowania ich wraz z lokalnymi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, w tym kościołami, organizacjami wyznaniowymi i innymi przedstawicielami lokalnymi, w działania humanitarne i na rzecz rozwoju;

o

o o

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji przewodniczącemu Rady Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu Komisji / wysokiemu przedstawicielowi Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, rządów i parlamentom krajów Unii Afrykańskiej, sekretarzowi generalnemu ONZ i Światowej Organizacji Zdrowia.
